Danas

DANI NEPRIHVATLJIVIH ZAKONA

NEODRŽIVOST kapitalističke demokratije se u tranzicionoj Srbiji dugo pokušavala opisati besmislicom: „Imamo (dobre) zakone, ali je problem što se ne primenjuju!" Nakon što su zakoni (namerno) neusklađeni sa stvarnošću ispunili svoj cilj, ušli smo u epohu post-propadanja, u kojoj sistem više ne može ni da se u tekstu zakona drži proklamovanih načela, a i ne mora, jer više gladnim no sitim građanima ni do kakvih načela više nije. Učitelj neznalica je u proteklih godinu dana usmerio svoje razmišljanje o konceptu drugačijeg sistema ka radu na alternativnim zakonima. U narednim brojevima Biltena predstavićemo deo tog rada.
Danas objavljujemo prvi deo komentara na Nacrt zakona o stanovanju i održavanju zgrada, koje smo 7. decembra podneli u saradnji sa inicijativom Ko gradi grad i još dvanaest udruženja iz cele Srbije. Komentari se odnose na poglavlje o upravljanju i održavanju zgrada; za nedelju dana slede i komentari preostala dva poglavlja: o korišćenju stanova i prinudnom iseljenju, i o stambenoj podršci.
U 17.00h nastavljamo razgovore o serijalu radio emisija Imenovati TO ratom. Na redu je treća epizoda, Raspad i rat. Doborodošli u Resavsku 21.
Učitelj neznalica i njegovi komiteti

za samoobrazovanje
Bilten
uciteljneznalica.org
društvena pitanja

Imenovati TO ratom

Podnosioci: Ko gradi grad, Beograd; Učitelj neznalica i njegovi komiteti, Beograd; Pro Bono, Beograd; Danilo Ćurčić, Komitet pravnika za ljudska prava – YUCOM; Udruženje predsednika skupština stanara i vlasnika privatnih zgrada, Niš; Sindikat zaposlenih radnika na određeno vreme (SZROV SRBIJA), Niš; Centar_kuda.org, Novi Sad; Grupa za konceptualnu politiku, Novi Sad; Inicijativa za udruživanje predsednika skupština stanara (neformalna grupa stanara i predsednika skupština stanara), Novi Sad; Ljubinka Pejčić, predsednik skupštine stanara Nedeljka Čabrinovića 62, Beograd; Regionalni centar za manjine, Beograd; Ministarstvo prostora, Beograd; Udruženje radnika i prijatelja Trudbenika, Beograd; Udruženje Ravnopravnost, Zrenjanin

Primedbe na Nacrt zakona o stanovanju i održavanju zgrada

NACRT zakona o stanovanju i održavanju zgrada koji je pripremilo Ministarstvo građevinarstva saobraćaja i infrastrukture (u daljem tekstu: Predlagač) proglašava razvoj stanovanja, održavanje i upravljanje zgradama – javnim interesom, a teret njegovog ispunjenja prebacuje gotovo potpuno na građane, dok njima ograničava pravo da odlučuju kako o svojoj privatnoj imovini tako i unutar zajednice u kojoj žive. Podstanari su prepušteni na milost i nemilost stanodavaca, a lica koja bivaju iseljena nemaju adekvatnu zaštitu u skladu sa odredbama Međunarodnog pakta o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima. Sa druge strane, Nacrt zakona previđa mogućnosti uključivanja samih građana u realizaciji dela „stambene podrške", što bi učinilo rešavanje stambenog pitanja bržim i izglednijim za deo stanovništva koje ne može da ga reši pod tržišnim uslovima.

Budući da je Predlagač preuzeo na sebe zadatak da Zakonom o stanovanju i održavanju zgrada uredi oblasti koje trenutno regulišu tri različita zakona (Zakon o stanovanju, Zakon o održavanju stambenih zgrada i Zakon o socijalnom stanovanju), u javnosti se stvorilo očekivanje da se radi na „krovnom zakonu", sveobuhvatnom okviru za rešavanje višedecenijske stambene krize u Srbiji, koja obuhvata hiljade izbeglica i interno raseljenih lica koja još uvek nemaju rešeno stambeno pitanje, devastiranje stambenog fonda, prinudna iseljenja koja su u proteklom periodu obuhvatila hiljade stanovnika Beograda, oporezivanje socijalnog stanovanja, stotine hiljada „podstanara" koji nemaju nikakav ugovor o zakupu i koji već sutra mogu da budu izbačeni na ulicu voljom stanodavaca, probleme beskućnika od kog se sistematski okreće glava, veliki procenat prenaseljenih stanova, kao i nemogućnost za mlađe generacije da se osamostale... Na žalost, umesto da rešavaju probleme, ponuđena rešenja čine stanovanje dodatno neodrživim, suprotno proklamovanim ciljevima. Stoga, smatramo da je neophodno povući ovaj Nacrt i otvoriti prostor za široki društveni dijalog o održivom stanovanju, pripadajućoj ulozi države i građana, i mehanizmima za njegovo ostvarenje.

I – Upravljanje i održavanje zgrada

Predloženo uvođenje „profesionalnog upravnika" i posebno „prinudne uprave" u stambene zgrade nameće dodatno finansijko izdavanje, a oduzima političku i poslovnu sposobnost građana. „Profesionalno upravljanje" stambenim zgradama ograničava pravo na svojinu i slobodno udruživanje, a odlučivanje između iz same zajednice koje se te odluke tiču. Ako ova principijelna zamerka nije dovoljna, praktične posledice toga da neko ko ne živi u zgradi, a može da sedi i desetinama kilometara dalje, treba da se bavi njenom dobrobiti bolje od ljudi koji su za nju najzainteresovaniji – trebalo bi da su dovoljno ilustrativne.

Posebno je indikativno da se ovaj tip upravljanja uvodi samo za stambene zgrade. Da li je moguće da do ograničavanja prava raspolaganja svojinom propisanih ovim zakonom dolazi samo u slučaju kada se radi o pravu svojine na stanovima, a ne i kada je reč o svojini nad poslovnim objektima i objektima u kojima delatnost obavljaju državne uprave, javna preduzeća i ustanove čiji je osnivač Republika, autonomna pokrajna ili jedinica lokalne samouprave? Ispada da Predlagač smatra da su nosioci prava svojine na stanovima neuki i neodgovorni, pa je potrebno da interveniše i propiše do detalja način održavanja i upravljanja njihovom svojinom, kao i da uvodi institut „prinudne uprave" ukoliko oni to ne čine na zadovoljavajući način, za razliku od vlasnika ostalih nepokretnosti.

Slična je situacija sa nametanjem obaveze osiguranja za štetu od stambenih zgrada. Zašto zakonodavac na prvom mestu smatra da je neophodno da se zgrade uopšte osiguravaju kada broj pričinjenih šteta od zgrada do sada nije bio brojan, barem ne u tolikoj meri da bi bilo neophodno uvoditi obavezno osiguranje? Na drugom mestu zašto zakonodavac smatra da štete mogu nastupiti samo od stambenih zgrada. Ako bismo čak i prihvatili neophodnost osiguranja zgrada, onda bi trebalo podrazumevati da šteta može nastupiti od svih objekata, koji bi takvom logikom morali da budu osigurani.

Predložena rešenja zapravo jedino uvode nove izdatke već osiromašenom stanovništvu. I to je ono što najviše zabrinjava sa ovakvim Nacrtom. Umesto da prepozna koren problema koji pokušava da reši, Predlagač ga produbljuje. Trenutni stambeni fond je u najvećoj meri neodržavan zbog materijalne nemogućnosti građana a ne individualnih neodgovornosti spram imovine. Sama država i javna komunalna preduzeća imaju značajnu ulogu u tome kakvo je stanje. Ako je cilj popraviti uslove stanovanja, uvođenje novih nameta u vidu profesionalne uprave i osiguranja postiže se zapravo suprotno. Izdvajanja za stanovanje bi morala ići isključivo u smeru tekućeg i investicionog održavanja a ne u smeru njihovog menadžmenta.

Nijedna uprava ne može da obezbedi novčana sredstva tamo gde su stanari u lošoj ekonomskoj situaciji, osim kroz prinudnu naplatu i plenidbu imovine što je izgleda i glavna funkcija „profesionalnog upravnika". U konačnici, sa ovakvim rešenjem, ljudi će pre ostajati bez stanova nego što će zgrade biti u dobrom stanju, a to svakako nije održivo stanovanje. Umesto uvođenja prinudne uprave i prinudne naplate, mnogo celishodnije bi bilo omogućiti i osnaživati same stambene zajednice da se bave svojom dobrobiti.

Komentari članova

Članom 2. se definiše javni interes:

(1) Održivi razvoj stanovanja predstavlja javni interes za Republiku Srbiju, kroz razvoj stambenog sektora u Republici Srbiji u cilju unapređenja uslova stanovanja građana i očuvanja i unapređenja vrednosti stambenog fonda, uz istovremeno unapređenje energetske efikasnosti i smanjenje negativnih uticaja na životnu sredinu i racionalno korišćenje resursa.

(2) Održavanje i upravljanje u: stambenim zgradama, stambeno-poslovnim zgradama, poslovnim zgradama, zgradama javne namene ili zgradama koje su proglašene za kulturno dobro i zgrade u zaštićenim kulturno-istorijskim celinama, u cilju sprečavanja ili otklanjanja opasnosti po život i zdravlje ljudi, odnosno u cilju obezbeđivanja sigurnosti zgrade i njene okoline takođe su u javnom interesu.

(3) U cilju ostvarivanja javnog interesa Republika Srbija, autonomna pokrajina i jedinica lokalne samouprave obezbeđuju sredstva u svojim budžetima za ispunjenje utvrđenih obaveza.

Kako u našem zakonodavstvu ne postoji definicija javnog interesa, morali bismo, u cilju koncipiranja istog, da napravimo paralelu sa pojmom instituta javnog poretka, kome je u pravnoj teoriji i praksi, posvećeno znatno više prostora. Naime, predviđeno je da javni poredak sadrži osnovne vrednosti društva u okviru koga funkcionišе i pravni sistem (kao i ostali, nepravni segmenti društvene zajednice) kojim se, između ostalog, ostvaruje zaštita privatnog i javnog interesa. Sledi da bi svaki interes države mogao biti proglašen javnim interesom ukoliko tako odluči parlament. To ne znači da Predlagač zakona ne treba oprezno da pristupi proglašavanju određenog interesa javnim interesom i da kao takav interes proglasi samo onaj kojim se štite osnovne vrednosti društva, jer bi učestalo i preširoko korišćenje ovog instituta isti dovelo u ravan floskule, koja se upotrebljava u svakom slučaju kada je potrebno obrazložiti neke promene ili institute u pravnom sistemu.

Da li je onda tako (da kažemo neoprezno) postupio zakonodavac kada je javnim interesom proglasio „sprečavanja ili otklanjanja opasnosti po život i zdravlje ljudi, obezbeđivanja sigurnosti zgrade i njene okoline" a zatim po strani ostavio sve objekte koji se u smislu Nacrta ne smatraju stambenom zgradom, kao da opasnost po život i zdravlje ljudi ne može nastupiti od objekata koji nisu stambene zgrade. Slično je i sa proglašavanjem javnog intertеsa kao *„unapređenje energetske efikasnosti i smanjenje energetskih uticaja na životnu sredinu i racionalno korišćenje resursa"*. S obzirom na to da je Nacrtom specifično kvalifikovan javni interes, isti je nemoguće ostvariti, bez podvođenja i ostalih objektata pod standard energetske efikasnosti; posebno imajući u vidu veliki broj zgrada kojima namena nije stambena, a koji su veliki potrošači energenata (bolnice, škole, ministarstva, sudovi, poslovne zgrade).

Stavom 3. člana 2. se predviđaju budžetska izdvajanja za ispunjenje javnog interesa, dok ponuđena rešenja uglavnom ne definišu o kojim sredstvima je reč pa nalazimo da bi ovakvu formulaciju morao da prati pravilnik koji definiše u kojem procentu budžetska sredstva učestvuju u određenim stavkama.

Prelaznim i završim odredbama Nacrta propisano je da stupanjem na snagu Zakona prestaje da važi odredba člana 19, stav 2. ZOSPO koja propisuje oblik svojine na zajedničkim delovima zgrade a Nacrtom je potpuno izostavljeno regulisanje svojine na zajedničkim delovima zgrade, tako da bi stupanjem na snagu Nacrta u formi Zakona bila ostavljena velika pravna praznina. Shodno navedenom potrebno je odrediti u kom svojinskom obliku se nalaze zajednički delovi zgrade.

Članom 14. stavom 7. predviđeno je da *„Ako ima više takvih vlasnika posebnih delova koji bi zajednički deo pretvarili u stan za stanovanje porodice prednost ima vlasnik posebnog dela koji ima više članova domaćinstva"*. Ovakvo predloženo rešenje bi moglo da izazove brojne probleme u praksi, usled otvarnja široke mogućnosti za manipulacije. Smatramo da bi prikladnije bilo da ovakav spor rešava sama stambena zajednica uz određene smernice, umesto što se zanemaruju sve druge okolnosti osim broja prijavljanih osoba na određeni stan.

Članom 16. predviđeno je da *„Poslove upravljanja zgradom vrši:*
1. vlasnik, za zgrade bilo koje namene u kojima je jedno lice isključivi vlasnik svih delova zgrade;
2. vlasnici posebnih delova, za zgrade za porodično stanovanje;
3. stambena zajednica preko svojih organa ili profesionalni upravnik kome su povereni poslovi upravljanja, u stambenoj zgradi koja ima zajedničke delove zgrade i najmanje dva posebna dela čiji su vlasnici različita lica;
4. vlasnici posebnih delova preko svojih organa, u zgradama koje nemaju ni jedan poseban deo namenjen za stanovanje."

Ovako formulisan član implicira da Predlagač praktično smatra vlasnike posebnih delova stambenih zgrada osobama ograničene poslovne sposobnosti, jer isključivo njima nameće obaveze angažovanja upravnika. Ako Predlagač smatra da se održavanje zgrada može popraviti uvođenjem spoljnog upravnika, nejasno je što tu normu ne prepisuje za sve zgrade, pogotovo pošto se poslovne zgrade ili zgrade u svojini države ne nalaze nužno u ništa boljem stanju.

Činjenica je da su zgrade neodržavane usled lošeg opšteg materijalnog stanja u kom se nalazi naše društvo, a ne usled neznanja vlasnika kojima treba nametnuti tutora i uterivača dugova. Zar se daljim osiromašenjem građana, necelishodnim i povrh svega bespotrebnim rešenjima ne ostvaruje zapravo suprotno od proklamovanog cilja?

Članom 20. stav 2. utvrđuje da Registrator nije u obavezi da ispituje tačnost činjenica iz prijave i verodostojnost dokumentacije, što stvara mogućnost malverzacija i prevara, čime može da se nanese šteta stanarima.

Odredbom člana 26. Nacrta propisuje se trećetvrtinska većina za odlučivanje o mnogim pitanjima. Ova superkvalifikovana većina za gotovo sve odluke je presedan u našem pravnom sistemu i u postojećoj praksi teško ostvariva. Iz toga je jasno da će paralisati odlučivanje u mnogim pitanjima, što će dalje voditi „prinudnoj upravi" za koju bi mogli da posumnjamo da je ideal ka kome se ovim Nacrtom teži. Ne postoji drugi razlog da „stambena zajednica" ima zahtevnije kriterijume za odlučivanje od prirednog društva, osim da se ona onemogući u radu. Umesto da stvara okvir u kojem bi se stimulisao dijalog i osnaživala stambena zajednica, Nacrt uvodi rešenje koje će onemogućiti njen rad. Potrebno je utvrditi koje odluke radikalno utiču na karakter i sastav stambene zajednice i za njih utvrditi šta je neophodna većina ili gde je potreban konsuzus (kao recimo za nadogradnju zgrade) a za ostale odluke ostaviti da odlučuju oni koji su zainteresovani.

Članom 29. Nacrta uvodi se obavezno osiguranje za štetu od zgrade, iako nije izričito navedeno, tumačenjem teksta dolazi se do zaključka da se obavezno osiguranje odnosni samo na stambene zgrade. Ovakvom rešenju mogu se uputiti dve zamerke. Prvo, obavezno osiguranje je u našem pravnom sistemu propisano samo u nekoliko slučajeva (obavezno osiguranje od autoodgovornosti za štete učinjene trećim licima, obavezno osiguranje od profesionalne odgovornosti, brokera, stečajnih upravnika itd,). Ne vidimo potrebu da se zgrada obavezno osigurava, jer štete od zgrade nisu česte niti predstavljaju veliku opasnost da bi zakonodavac donosio ovakvo rešenje. Drugo, nema opravdanja da se obaveza obaveznog osiguranja nameće samo stambenim zgradama, dok ostale zgrade ostaju van interesovanja Predlagača.

Stavom 2. člana 31. Nacrta propisano je da upravnik ima pravo na naknadu za svoj rad koju određuje skupština stambene zajednice. Smatramo da odluka da li će upravniku priznati pravo na naknadu treba da bude u nadležnosti skupštine. Ovako postavljeno rešenje skupštini ostavlja samo da odredi visinu naknade. U dugoj praksi primene do sada važećeg Zakona o održavanju stambenih zgrada nije se kao sporno postavilo pitanje naknade za rad predsednika skupštine zgrade. Ono što jeste problem je visina dodatnih nadoknada (porez, doprinos za penzioni fond i doprinos za zdravstvo) koja utiče na količinu ukupno raspoloživih sredstava za održavanja zgrade.

Članom 32. propisano je da dužnost profesionalnog upravnika može da obavlja privredno društvo koje kao zaposlenog ima jedno lice sa licencom za profesionalnog upravnika. Dakle, Predlagač smatra da će „profesionalni upravnik" odnosno privredno društvo sa jednim zaposlenim, koje obavlja funkciju upravnika u neograničenom broju zgrada (koje mogu biti udaljene i desetinama kilometara) bolje obavljati poverene dužnosti nego vlasnici koji su direktno zainteresovani da upravljaju svojom imovinom. Predloženo rešenje samo uspostavlja odgovornost za proklamove clijeve ali ničim ne garantuje kvalitet njihovog ispunjenja.

Stavom 1. člana 33. se predviđa licenciranje „profesionalih upravnika" od strane Privredne komore Srbije kao mehanizma obuke za upravljače poslove. Nalazimo da bi bilo daleko celishodnije kada bi se obrazovanje po pitanju upravljanja i održavanja usmerilo na postojeće predsednike skupština zgrade ili celokupnu populaciju. Ako je održivo stanovanje proglašeno za javni interes, zašto ne bi postalo i delom opšteg obrazovanja? Dodatno, zašto bi licenciranje za upravnika bilo uslovljeno stručnom spremom? Ovakvo rešenje bi onemogućilo i postojeće predsednike skupština zgrada sa dobrim rezultatima, a bez odgovarajućeg nivoa obrazovanja da nastave da se bave održavanjem svoje zgrade.

U uslovima propisanim članom 33. stav 1. propušteno je da se „profesionalni upravnik" obavezno osigura od profesionalne odgovornosti. Upravniku je ovim Nacrtom dat širok krug ovlašćenja, njegovim radom, propustima u radu, zloupotrebama može za vlasnike nastati šteta koju kasnije neće moći da nadoknade.

Članom 38. Nacrta predviđeno je da stambena zajednica sa 30 posebnih delova mora da poveri poslove upravljanja profesionalnom upravniku. Nejasno je zašto postoji ova obaveza, pogotovo ako već praksa pokazuje da veliki broj skupština zgrada funkcioniše sasvim dobro i bez „upravnika" sa strane. Dodatno je nejasno kako se Predlagač opredelio za ovu brojku posebnih delova za angažovanje profesionalnih upravnika, s obzirom da s brojem stanova raste i broj stanara koji učestvuju u radu i održavanju svoje skupštine i zgrade. Jedini razlog za ovo rešenje koje uključuje obavezu angažovanja „profesionalnog upravnika" u velikom broju zgrada, ali ne u svim, vidimo u tome što su manje zgrade verovatno i manje lukrativne.

Članom 43. stav 2 Nacrta predviđa se da lokalna samouprava može da utvrđuje zone u kojima se stanari obavezuju da investiraju u spoljni izgled zgrade, kao i da vrši prinudnu naplatu za te radove. Predlagač očigledno ima legitimnu želju da naše sumorne gradove učini lepšim i umivenim, te je i izgled eksterijera doveo u rang javnog interesa. Ipak, Predlagač ponovo previđa da su zapuštene fasade ogledalo opšte nemaštine u kojoj se nalazi društvo. Da li Predlagač građane vidi kao obesne škrtice koje namerno kvare njegovu zamisao o lepim gradovima, pa je potrebno da ih privoli da plate nešto što ne žele da plate? Ako jedinica lokalne samouprave želi da ima reprezentativne gradske zone onda treba za to da nameni budžetska izdavanja i preusmeri porez koji plaćaju poslovni korisnici u tim zonama, a ne da teret svoje zamisli u potpunosti prebaci na građane koji ne mogu da zadovolje osnovne životne potrebe, čime će ih primorati da se isele iz svojih stanova.

Članom 44. definišu se organizacije kojima može biti povereno obavljanje poslova od javnog interesa u oblasti stanovanja tako da uključuju i privredna društva koja nisu u javnom vlasništvu. Ovo rešenje dodatno izmešta mehanizme ispunjenja javnog interesa od same zajednice čiji interes je u pitanju, te je stoga neprimereno.

nastavak u sledećem broju

Poziv na treći razgovor o radio emisijama Imenovati TO ratom

Četvrtak 10. decembar 2015. godine u 17.00h
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Resavska 21, stan br. 5, Beograd

Učitelj neznalica i njegovi komiteti i Centar za kulturnu dekontaminaciju pozivaju vas na treći u seriji razgovora o radio emisijama Imenovati TO ratom

RASPAD I RAT

Kada i u čemu su ljudi mogli da „namirišu" da se sprema raspad zemlje i to ratom? Kao i u svim emisijama, i u ovoj čujemo mnoštvo različitih doživljaja i mišljenja. Da li je početak raspada označen smrću glavnog autoriteta Josipa Broza Tita, da li su uzrok ekonomski problemi ili napetost u premeštanju vlasti iz federacije u republike, iz države u partiju, i obrnuto. Da li je usred epohalnih promena u Evropi i svetu SFRJ mogla da opstane kao usamljena socijalistička država. Kako je umesto „bratstva i jedinstva" poženjan postao nacionalizam („nije više bila interesantna petokraka", kako kaže jedan od učesnika u emisiji). Da li se sve desilo odjednom ili je dugo „tinjalo", a u vezi sa tim i kako obajsniti da se slom dešava pred očima savezne vlade koja ide nekim svojim putem. Kao što nismo ni započeli sa ocenom učinka uvođenja višepartijskog sistema sa antikomunizmom kao jedinom političkom ponudom u tom kritičnom momentu. Ovo mnoštvo pitanja proizlazi iz fragmenata mišljenja koje čujemo i sva su ona deo odgovora koji nije dovršen.

Projekat Imenovati TO ratom smo pokrenuli 2011. godine sa ciljem da kroz svedočanstvo i saradnju učesnika rata i antiratnih aktivista istaknemo da Republika Srbija do dan danas nije priznala i uzela odgovornost za svoje učešće u ratu. Posledica ovakve politike zataškavanja je produbljivanje rascepa u društvu na političkom i na socio-ekonomskom nivou.

Ove emisije su asemblaži isečaka iz preko dvesta intervijua sa učesnicima rata i antiratnim aktivistima koji su realizovani u okviru projekta. Iz analize intervjua i drugih javnih razgovora sa različitim akterima, identifikovali smo dvanaest tema relevantnih za današnje razumevanje perioda devedesetih. U mnoštvu pozicija i mišljenja intervjuisanih ljudi izdvojili smo različite aspekte opšte teme rata, a zatim iz tog pluraliteta izgradili koherentnu temu i cele serije, i svake pojedinačne emisije.

Teme emisija su: *O ratu danas; SFRJ, šta to beše; Raspad i rat; Ratna i antiratna mobilizacija; Rat i privatizacija; Ko je druga strana rata?; Političari i rat; Država i ratnici; Posledice rata; Ratni veterani i društvo.*

Emisije su tokom ove godine emitovane na lokalnim radio stanicama u sastavu mreže ANEM-a. Sada ih predlažemo za javnu raspravu u okviru dvanaest okruglih stolova, od kojih će svaki biti posvećen po jednoj emisiji. Tema diskusija biće sadržaj emisija, kao i format medijskog proizvoda.

Treću emisiju *Raspad i rat* možete preslušati na našem youtube kanalu na sledećem linku:

https://youtu.be/HUTah36w6Mc

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica

donator:
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION

partneri:
Savez za radničko društvo